

Jak jsme překvapili paní učitelku

Sešli jsme se u Čendy a vyprávěli jsme si, co každý z nás zažil o prázdninách. Mirek, Čenda, Aleš a já.

„Tak zejtra jdeme zase do školy.“ řekl Mirek, „měli bysme paní učitelce dát nějaké překvapení.“

Naše paní učitelka je moc hodná, a když nám loni dávala vysvědčení, řekla, že se musíme tenhle rok víc učit a že to s námi myslí dobře.

„Mohli bysme jí dát kytku,“ navrhl Aleš. Aleše vždycky něco napadne, ale většinou ten jeho nápad za moc nestojí. „Kytku,“ usklíbl se Čenda, „tu přinesou všechny holky a taky Bohoušek.“

Bohoušek vždycky sedí v první lavici, má samé jedničky a vždycky po třídní schůzce se o něm doma moc mluví,

protože si z něho máme brát příklad.

Takže Bohouška nikdo z nás nesnáší.

„Přece nedáme paní učitelce kytku,“ povídám, „přece jí nedáme to samý, co Bohoušek.“ „Tak si vymyslete něco chytřejšího,“ naštvál se Aleš. Většinou dostane nějaký dobrý nápad Mirek, nebo taky já, ale teď se ozval Čenda.

„Poslyšte,“ řekl tajemně, „co kdybysme dali paní učitelce Tygra?“

„Čenda se zbláznil,“ řekl Aleš a zaťukal si na čelo, „kde chceš sebrat tygra?“

„Mám ho vedle v pokoji,“ prohlásil Čenda.

„To je ale hloupej vtip,“ řekl Mirek.

„Aby bylo jasno,“ vysvětlil nám Čenda,

„mám vedle štěně a jmenuje se Tygr.

Dostal jsem ho od dědečka a táta mi

vyhrožuje, že ho vyhodí na ulici. Tak bysme ho mohli dát paní učitelce.“

„To by šlo,“ povídám, „tak nám ho ukaž.“ Čenda otevřel dveře do vedlejšího

pokoje a vyběhlo z nich štěně.

„Takový mrňavý štěně,“ ušklíbnul se Čenda, „kdyby to tak byl alespoň vlčák.“

„Co by paní učitelka dělala s vlčákem?“ zaťukal si na čelo Mirek, „tohle je náhodou dobřej nápad, Čendo.“

Čenda se zatvářil pyšně a nakonec tedy souhlasil i Aleš. Dáme paní učitelce k novému školnímu roku Tygra.

Ráno jsme přišli do školy úplně první.

Mirek s Alešem bydlí blízko sebe, tak šli spolu, a po cestě jsem je dohonil já.

Před školou jsme počkali na Čendu.

„Neseš?“ volali jsme na něj, když se objevil.

„Mám ho v aktovce,“ pošeptal Čenda, a tak jsme šli do školy a tvářili se jako spiklenci.

„Dobrý den!“ pozdravili jsme školníka, pana Vinše, a Čenda, který je z nás nejmenší, se schovával za Mirkem.

„Jdete nějak brzy,“ usmál se na nás pan Vinš, „no tak běžte nahoru, ať nezmeškáte.“

„Proč ses schovával?“ zeptal se Mirek Čendy.

„Co kdyby začal Tygr štěkat?“

vysvětloval Čenda.

„Už štěká?“ zeptal se se zájmem Aleš.

„Počkejte, předvedu vám to ve třídě“, řekl Čenda.

Stoupli jsme si kolem poslední lavice.

Čenda na ni postavil tašku a vyndal z ní Tygra. „Zaštěkej!“

Tygr ale nic, jen mhouřil oči. „Copak ti rozumí?“ ušklíbnul se Aleš, „to musíš takhle: Haf! Haf!“

Štěně se zavrtělo, udiveně kouklo na Aleše a legračně zakňučelo.

„Vůbec neštěká,“ prohlásil Mirek.

„Štěká!“ tvrdil Čenda.

„Nehádejte se!“ povídám, „strč, Čendo, Tygra zase do aktovky.“

„Přece nemůže zůstat v aktovce,“ řekl Čenda, „dáme ho paní učitelce radši před vyučováním. Ještě by se Tygr v aktovce udusil.“

„Co by s ním paní učitelka dělala,“ řekl Aleš, „musíme jí ho dát až po škole.“

„Mám nápad,“ řekl Mirek, „schováme Tygra zatím do skříně. Bude tam potichu a řekneme o něm paní učitelce až před celou třídou, jako o velkém překvapení.“ Mirek má vždycky nějaký nápad.

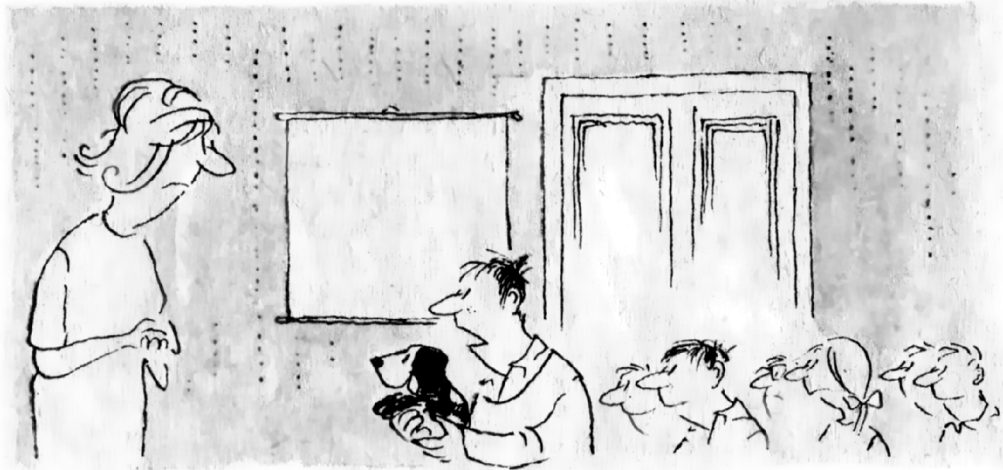

Tak jsme vzali Tygra a strčili ho do skříně, do které se dávají výkresy a sešity. Škola nám začala moc hezky. Když zazvonilo, byla už plná třída. Všichni jsme seděli na místech, a než dodrnčel zvonek, přišla paní učitelka. Všechny nás přivítala a řekla, že doufá, že jsme o prázdninách načerpali mnoho sil a že se tedy budeme v novém roce pilně učit. Potom řekla, že dneska se ještě učit nebudeme a že si můžeme vyprávět, co jsme zažili zajímavého o prázdninách. „Tak kdopak začne?“ zeptala se paní učitelka.

První se přihlásil samozřejmě Bohoušek. Paní učitelka se na něj usmála a řekla, že je velice zvědavá, co Bohoušek o prázdninách zažil. Bohoušek nejdřív zrudnul a potom začal koktat, protože vždycky chce ze sebe vysypat všechno najednou a má zlost, že to nejde. „Byli jsme s tatínkem o prázdninách v Jugoslávii, koupali jsme se v moři a večer jsme chodili na návštěvu k tatínkovu známému, který měl velkého bílého psa, a s tím psem jsme se spřátelili,“ chrlil ze sebe Bohoušek a najednou přestal. „To je všechno?“ zeptala se laskavě paní učitelka a celá třída se začala smát. Bohoušek zase zrudnul a potom řekl, jako kdyby mu bylo do breku: „Ale to byl zlý pes a na každého dělal vrrrr, jenom na mě ne.“ „Haf! Haf!“ ozvalo se ze skříně, jak Bohoušek zavrčel. „Tak vidíš, že Tygr dovede štěkat,“ pošeptal mi vítězně Čenda. „Ten pes dělal vrrrr,“ koktal zmateně Bohoušek. „Haf! Haf!“ ozvalo se znovu ze skříně. „My ti věříme, Bohoušku,“ řekla laskavě

paní učitelka, „tak už přestaň štěkat!“ „Haf! Haf!“ Tygrovci se zřejmě štěkání ve skříní začalo líbit. „Tak už dost, Bohoušku,“ řekla paní učitelka, „jsme ve škole a každá zábava má své meze.“ „Haf! Haf!“ Paní učitelka zbledla a bouchla ukazovátkem do stolu. „Ticho!“ „To prosím já ne,“ koktal rudý Bohoušek, „to skříní!“ „Skříní?“ zeptala se paní učitelka nedůvěřivě, „a co je v té skříní?“ „Překvapení, paní učitelko,“ vyskočil v lavici Čenda a radostně oznamoval: „Ve skříní je Tygr!“ Bohoušek zděšeně vypískl a hnal se ke dveřím. Za ním běžely a pištěly holky, co seděly blízko skříně. „Žádnou paniku!“ křičela paní učitelka a mávala ukazovátkem, „okamžitě se všichni vraťte na svá místa!“ Mírek honem otevřel skříní a vyndal z ní štěně. „Je to štěně a jmenuje se Tygr,

paní učitelko!“

Všichni se zase vrátili na svá místa, i vyděšený Bohoušek a paní učitelka si otřela kapesníkem zpcené čelo.

„Koho napadlo tohle uličnictví?“

Než jsme stačili paní učitelce všechno vysvětlit, někdo zaklepal na dveře. Pan ředitel.

Čenda honem schoval Tygra zpátky do aktovky.

„Copak se to tu děje, copak je to tu za křik?“

„Pane řediteli, představte si,“ stěžovala si paní učitelka, „ti uličníci schovali do skříně Tygra.“

„Tygra?“ zamrkal překvapeně pan ředitel, „nejste trochu unavená, drahá kolegyně?“

„Ano, Tygra,“ řekla paní učitelka, „on se tak jmenuje, pane řediteli.“

„No jistě, tygra“, pokýval hlavou pan ředitel a tvářil se velice smutně,

„naprosto vás chápu, drahá kolegyně. Měla byste si jít radši dneska lehnout,

jistě vám není dobře. To horko, to horko.“

Paní učitelka se rozplakala, vyběhla na chodbu a pan ředitel nás všechny pustil domů.

„To to dopadlo,“ řekl před školou Mirek, „a mysleli jsme to tak dobře!“

